

Виктор Радоњић

ПЕТ ПЕСАМА

*

Стојим, наизглед мирно, као и онај други

Чекам да један пешак прекопута
искорачи из црвеног круга

И сигурно не бих погледао у небо да ме
кишна кап, непогрешивим случајем, није
погодила у око

Не бих видео ни како је онај други
расклопио кишобран над тротоаром
и нехотично покрио удубину

Док неку другу кап у пуној брзини
разноси браник

*

Запазио сам је на тротоару.

Зрак ју је пронашао; титра, полови јој лице.

Улеће у крдо, трубе, теби је црвено светло!

Аутобус не чека, разноси прогутане речи.

Искапила је воду, поправила шал; флашицу одлаже у жардињеру.

Изненада, стала је да претура по торби; погледавши ме оштро, каже:

„Ако није ту, мајке ми, почећу да вриштим.”

Запет на уснама њеног јутра, климнуо сам главом

и сјурио се погледом у белину огласа:

ОТКУПЉУЈЕМО ЛАПТОПОВЕ, ПОВОЉНО

Увијен селотејп на крајку папира

открива завршницу слогана за кафу: ...започните са осмехом

Прене ме њен глас: „Побогу, дете, опет у устима мрвиш смоки.”

Убацила је телефон у торбу, погледавши ме тужно.

Осмехнуо сам се и слегнуо раменима;

глупо ми је да јој кажем – опростите, ја о томе не знам ништа;

ипак, помислим – дете је театар који се не да демонтирати.

Аутобус је пристигао; примакла се вратима, не миче се.

Попевши се у гротло, једна бака је гракнула: „Лудачо!”

Превоз је мирно нестајао потцртан рутином.
Док јој прилазим, гледам у једино биће које је преживело астероид.
„И не приметимо кад упаднемо у наставак како не треба”, каже
и додаје, „ваздух је бољи, ићи ћу пешке.”
Отишла је. А да ме није погледала.

Ходам. Налазим клупу.
Претражујем огласе. Одлажем лаптоп.
Голо је у гранама бубнуло оклопљену фразу – биће све у реду.
Оптерећен свежином, наглас изговарам да сам остао без посла.

*

Цењкам се. Међу тезгама, где продају тушеве.
Продавац с Кларк Гејбл брчићима пристаје да ми спусти цену,
гутајући псовку.
Тек тад примећујем три зидна календара окачена изнад тезге –
Јован Крститељ, председник Србије, трећи светац је Сава.
Показујем на одабрани туш,
продавац каже: „Изабери календар, то ти је поклон.”
„Крститељ”, кажем; савијени календар ставља у кесу заједно с тушем,
каже: „Е, тако, комшо, па да ми поново дођеш.”

Недалеко од улаза у пијацу, ловим такси.
Прилази ми младић, уз груди држи часопис Лицеулице.
Каже: „Да ли...”, прекидам га, кажем: „Да.”
Часопис стављам у кесу, вадим календар; кажем: „Ово је за тебе.”
Погледавши ме збуњено, младић узима календар, зури у њега.
Заустављам такси, смештам се на задње седиште;
возачу кажем да вози само право, накнадно ћу смислити одредиште.
Осврнуо сам се и још једном угледао младића, виси му прслук
с логом часописа.
Зауставио је пролазника; можда не зна да уз груди држи Крститеља.

*

Микрофонија. Иза ограде. Дубоки глас
наставио је да говори у стиховима.
Улазим, обазриво; брзо сам нашао столицу.
Песник је заклопио листове,
па је казао да смо и сами похлепни,
склони хватању кривина;

а то је, каже, за оне који могу да виде, веома болно.
 Уследио је аплауз.
 Песник је сркнуо кафу; одмерено,
 подигнутим тоном, чита још једну своју песму.
 Примакао ми се младић:
 Црвима лекови помажу, прошапутао је.
 Уводи се музичка пратња, песник,
 гестом руке, стишава публику.
 Довршио је песму.
 Куцнувши неколико пута у микрофон, каже да је
 одиста свеједно да ли исмевамо Васкрсење или пак
 светимо мурале злочина нашег племена.
 Све је то густа копрена, каже, ми, они, свеједно,
 изнова ловимо то што нас гони, погађате, вечност је зверолика.
 Понеко одобравање ремети тајац.
 Микрофон је одложен. Аплауз.
 Шта супернове имају с крстом?, шапнуо је младић.
 Песник се спустио у публику, бележи успомену, кратко,
 потписује још један примерак збирке;
 жену с микрофоном љуби у образ њему знан,
 скинуо је наочаре, камерман сада може да почне.
 Младић је напослетку спустио шољицу и кренуо.
 Нисам се осврнуо.
 Шапат: Он није клоун, непрестано се производи.
 Поскочио сам.
 Он се накезио и престао да постоји.

*

Лежим на тепиху препечен тишином
 Огњен као запуштено дете
 Стигавши ме опсенар пуцкета
 Увртутим телом исправља строп

Вољно изгнан наликујем киши
 Плошни капак пробија блато
 Длановима гацам ивицом стропа
 Дах недостаје да дохватим сан

Преваљујем кичму гоњен трнцима
 Палац шкрипи у расквашеној ципели
 Олован од пепела вратићу се ивици
 Мирно стати на сутрашњу стазу